

ΔΑΝΑΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

[Καταχωρίζοντες ὧδε τὴν εἰκόνα τῆς αἰθερίας καὶ μυροβόλου ἐκείνης ὑπάρξεως, τῆς Δανάης, τῆς θεσπεσίας Δανάης, τῆς ἀλησιμονήτου καὶ πολυχλαύστου Δανάης, τῆς ὁποίας ὁ θάνατος, εἰς δὲν ἦτο κακούργημα, ὡσεὶ ἐξ ἐνέδρας, ἀσυνειδήτου καὶ παραλογιζομένης φύσεως καθ' ἑνὸς τῶν ἐντελεστέρων καὶ ἀγνοτέρων πλασμάτων τῆς, θὰ ἦτο ἐξάπαντος τότε ἀνάκλησις ἐνὸς παρεπιδήμου καὶ νοσταλγοῦντος ἐδῶ κάτω ἀγγέλου πρὸς τὸν Πλάστην τῆς· φρονοῦμεν ἀδιστάχτως ὅτι διερμηνεύομεν οὕτω καὶ ἀνταποκρινόμεθα πρὸς τὰ αἰσθήματα τριῶν προσφιλῶν πόλεων: τῆς Σμύρνης — ἥτις βρέφος τὴν ἐλίχνισε μετὰ στοργῆς· τῆς Σύρου, — ἥτις τὴν ἔσπεψε σεμνυνομένη μετὰ τὰ ἄνθη τοῦ ὕμεναίου.

καὶ τῆς Κεφαλληνίας—ἥτις τὴν ἐφιλοξένησεν ἐς αἰὲν νεκρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ὁ θάνατός τῆς ἤνοιξεν ὅχι ἓνα, ἀλλὰ χιλίους τάφους εἰς χιλίας καρδίας, ὅσαι τὴν ἡσθάνθησαν, τὴν ἐνόησαν, τὴν ἐλάτρευσαν καὶ τὴν ἐθρήνησαν. Πρὸς τὰς καρδίας ἐκείνας ἰδίως, αἵτινες φέρουσιν ἄσβεστον τὴν μνήμην καὶ τὸ ἄλγος τοῦ θανάτου τῆς· ὅσαι ὠσφράνθησαν τῆς ψυχῆς τῆς τὸ ἄρωμα καὶ ἐγοητεύθησαν ἀπὸ τοῦ ἡθους τὴν γλυκύτητα καὶ τοῦ πνεύματός τῆς τὴν χάριν· πρὸς τὰς καρδίας ἐκείνας, ὅσαι ἐδονήθησαν ἀπὸ τὴν οὐρανίαν μελωδίαν τῶν χειλέων τῆς καὶ ἡλεκρίσθησαν ὑπὸ τὰς θείας ἀστραπὰς τῶν βλεμμάτων τῆς καὶ ἐν τῇ θεσπεσίᾳ μορφῇ τῆς Δανάης τῶν ἀνεγνώρισαν ἐν Χερουβεὶμ τοῦ οὐρανοῦ· πρὸς τὰς καρδίας ἐκείνας ὅσας κατεσπάραξε καὶ ἐκεραύνωσεν ὁ ἀπίστευτος θάνατός τῆς, πρὸς ἐκείνας ἰδίως ἀφιερῶνται αἱ θλιβεραὶ αὗται ἐπιμνημόσυνοι σελίδες τοῦ *Ἡμερολογίου*. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ ἐγγὺς τὸν ὠραίον ἐκεῖνον ἄγγελον, ὦ! βεβαίως δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ παρέλθωσι ἀδάκρυτοι· ἅμα ἐνωτισθῶσι τῶν κατωτέρω σπαρακτικῶν ἀληθῶς φθόγγων, οὓς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Δανάης Μνημόσυνα* ἀπέσπασεν ἡ ἐκ τριακονταετῆς ποιητικοῦ ληθάργου ἀφυπνισθεῖσα λύρα τοῦ βαρυνενοῦς πατρός, τοῦ ἐν Σύρῳ διαπρεποῦς καὶ ἀγαπητοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Μύρωνος. Ὅσοι ἐνθυμοῦνται τὸν λιγὺν καὶ ἐνθουσιώδη ψάλτην τῆς φλογερᾶς νεολαίας τοῦ 1853, δὲν θὰ ἐκπλαγῶσι βεβαίως βλέποντες ἀνεγειρομένην ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτῆς νεκροφανείας τὴν Μοῦσαν τοῦ ποιητοῦ, ἥτις ἔκτοτε εἶχε σιγήσει ὑπὸ τὴν σοβαρὰν τοῦ Ἀσκληπιάδου τήβεννον, καὶ ὀλολύζουσιν ἤδη ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Δανάης του, καὶ διακρυσταλλοῦσαν τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας εἰς στίχους σπαρακτικῶς ὠραίους, στίχους ζέοντας ἀληθῶς καὶ διηνεκῶς ἀναβλύζοντας ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πατρικῆς ὁδύνης. Ἀτυχῆς Δανάη! Ἡξίζε ὅχι μόνον τὸ πένθος τοῦ πατρός ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιητοῦ τὰ ἀνεξάντλητα δάκρυα. Νύμφη εἰσέτι ζηλευτὴ καὶ περιχαρὴς μὲ τὰ ῥόδα τῶν εἰκοσὶ τῆς ἀνοίξεων καὶ τὰ γαμήλια ἄνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, παρὰ τὸ πλευρὸν ἀγαπητοῦ συζύγου, τοῦ ἀτυχοῦς φίλου κ. Λεωνίδα Μπαίρα, εἰμαρτο νὰ προπεμφθῇ εἰς τὸν τάφον ἐπὶ ξένης γῆς ἀλλ' ὑπὸ τὰς αὐτὰς δᾶδας τοῦ ὕμεναίου ἀντὶ νεκρικῶν λαμπάδων, καὶ μὲ τὴν ἰδίαν νυμφικὴν ἐσθῆτα ἀντὶ σαβάνου!]